

Norwegian
63-1128M

Vitnesbyrd

Testimony

28.11.1963
Shreveport, Louisiana, USA

Av
William Marrion Branham

Dette heftet (tale) kan fritt bli reprodusert og gitt ut, men ikke solgt, da den er lisensiert under Creative Commons (av-nc-nd) ved www.CreativeCommons.org.

Vitnesbyrd

⁰⁰¹ Mange takk, Broder Don. Dette er på en måte en plutselig overraskelse. Takk til den som gjorde det. Mange takk. Jeg satt pris på disse sangene. Å, du, jeg liker å høre det. Jeg elsker god sang, og jeg hører masse av den når jeg kommer ned hit. Og når jeg kommer ned og har helbredelsesmøter eller noe, så må jeg være alene for meg selv, og så får guttene tak i disse lydbåndene. Og så når jeg kommer hjem, eller har noe arbeide å gjøre på kontoret, så setter jeg meg ned og lytter på disse lydbåndene om og om igjen. Da hører jeg alt som ble sagt.

⁰⁰² Jeg er så glad for å se Broder Herholzer her denne morgen, han er en gammel venn av Evangeliet, som for mange år siden var ute i samme gjerning, og ba for syke, kanskje mange år før jeg visste noe om å be for syke. Jeg så en stor skare her i går kveld fra Tabernaklet i Jeffersonville. Så vi er meget glade. Og jeg møtte Broder Young Brown. Jeg sa, ”Broder Jack sa at hans navn var Young, og det passer ham.” Da han fortalte meg at han var noen og seksti år gammel, så kunne jeg nesten ikke tro det. Han har ikke forandret seg det minste siden første gang jeg var her i Shreveport. Det stemmer, han ser likedan ut.

⁰⁰³ Vel, Gud er god mot oss. Jeg liker disse, måten de sang denne morgen, med dybden i dem; der er noe som er virkelig, noe som betyr noe. Du kan drikke det. Jeg kunne nesten ikke holde meg fra å gråte høyt da jeg hørte de synge den sangen om den 23de Salmen. Denne elskelige sangen som de nettopp sang, trioen der. Bare tenk på det. Der er noe i det som du føler på innsiden av deg, dine følelser pulserer, og man vet at Gud's Kongerike er nær for hånden. Alle disse ting vi har snakket om og undret oss over, er nå iferd med å skje. Noen av oss kan hende vil sovne inn før den tid kommer, men det vil ikke hindre vår oppstandelse, fordi den gir et privilegium av å komme fram før de som er forvandlet.

⁰⁰⁴ ”Gud's basun skal lyde; de døde i Kristus skal stå opp først; deretter skal vi som lever og er igjen...” La dere merke til oppstandelsens beordring, ”Deretter skal vi som lever og er igjen, bli rykket opp sammen med dem, for å møte Herren i luften.” Vi møter hverandre før vi møter Ham. ”Bli rykket opp sammen med dem, for å møte Herren i luften.” Han er Gud, Han ønsker å bli tilbedt, som er selve Hans natur, fordi Han er Gud. Og Han vet at hvis vi var der, så ville vi være på utkikk for å se om de andre var der, og da ville det ikke være en fullstendig fri tilbedelse. Når vi står der, og vi vet at vi har møtt hverandre først, hilst på hverandre, og så stå ved siden av Han som forårsaket det alt sammen, da vil vi synge gjenløsningens sanger. Som Broder Jack så

mange ganger har sagt: ”Når Engler sirkler rundt jorden med bøyde hoder, uten å vite hva vi snakker om...” Dere ser, de har aldri blitt gjenløst. Men vi måtte bli gjenløst, og hvordan vi vil krone Ham til kongenes Konge, og herrenes Herre...

⁰⁰⁵ Jeg vet ikke hva jeg skal si. Jeg tenkte ikke å si noen ting; jeg kom akkurat opp hit. Jeg antar at det er tid for vitnesbyrd. Så i kveld om Herren vil, tror jeg... Jeg har sett på den lille timeplanen for møtene, og jeg tror at jeg skal bringe mitt budskap for Høsttakkefesten i kveld. Og så kan vi kanskje ta resten av uken, om Herren vil, til å be for syke. Vi ønsker å samles ute etter dette lille Takksigelses jubileet som er et minne om et stort møte som ble holdt her i Shreveport en gang, omtrent for 3 år siden da dere hadde denne åpenbaringen av å komme inn. Og Herren velsignet oss så mektig her i det møtet. Jeg stoler på at Herren vil fortsette, og må det bli sjeler frelst her inntil det siste navn i Boken i Gud's store nedtegnelses-stasjon i det høye, de som har akseptert Kristus som Frelser, og er fylt med Hans Ånd.

⁰⁰⁶ La oss bare bøye våre hoder et øyeblikk. Jeg tenker på et Skriftsted her. Herre Jesus, vi er et takknemlig folk denne morgen, men likevel er vi bare begrenset i å uttrykke oss. Dersom våre hjerter kunne gi etter til hva vi ønsker, så vet vi ikke hvordan vi skulle oppføre oss. Ikke å undre seg at Du sa, ”Det vil ikke være rom nok for å romme velsignelsen som Gud ville tømme ut over oss.” Vi er takknemlige for dette. Vi bare ber, Herre, som vi bøyer våre hoder i tilbedelse til Deg, at Du vil motta vår takksigelse. Der er så mange ting vi har å være takknemlige for, og vi kan ikke uttrykke dem, men vi bare sier, ”Takk til Gud.”

⁰⁰⁷ Og over alle ting vi er takknemlige for, er den store Gud's gave til verden, da Gud ga Sin Sønn for å lage en vei til vår gjenløsning. Vi er så takknemlig for Dette. Vi omfavner Dette, og har siden... Herre, jeg kan huske fra helt siden jeg var en liten gutt, så var det hva jeg levde for. Og nå, som jeg blir gammel, og vet at solen ikke vil gå ned så mange ganger til, før jeg blir sendt bud på, og hva jeg har levd for vil jeg dra for å glede meg over. Jeg vet, Herre, at der er mange medborgere av det samme Kongerike som venter likedan denne morgen for at den tid skal komme. For det som vi har tatt reisen for, er å tjene Ham og prøve på å vise vårt medmenneske til Evig Liv. Denne store time kommer snart. Vi kan på en måte føle det nede i oss, at det er nærmere enn vi kanskje er i stand til å tenke. Vi ber om at Du vil velsigne oss nå, og fortsette med Dine velsignelser som Du har gitt oss denne morgen. Og som vi nå leser en del av Ditt Ord, eller et vers eller to, så ber vi at den store Hellige Ånd vil ta disse vers i et vitnesbyrd til Hans ære. Vi ber i Jesu Navn. Amen.

Han sa, "Har jeg noen gang fortalt dere i Herrens Navn, uten at det skjedde? Har jeg noen gang tigget dere etter penger, for min mat?" "Nei, Samuel, men vi ønsker fortsatt kongen. Vi ønsker fortsatt vår egen jordiske konge." Og Samuel visste at Gud var deres Konge.

⁰⁷⁷ Jeg forteller dere, denne morgen venner, jeg bringer dere inn som vitner, har dere noen gang sett Gud's gave feile, som vi leste om denne morgen? Nei, sir. Det er Jesus Kristus; den kan ikke feile. Vitenskapen har bevist det. Menigheten vet det. Og Han er her rett nå i dette miniutt. Han er her. Det eneste som mangler er at deres tro vil ta opp det Ordet og salve Det for deg selv, og Han vil helbrede dere. Og med deres hender på hverandre, rop ut til Gud av hele deres hjerte, og si, "Herre Gud, Skaper av himlene og jorden, Du som kunne stanse stormen for to tusen år siden, Du kan gjøre det igjen rett nå. Stopp min sykdom. Du kan gjøre meg frisk. Jeg er takknemlig i mitt hjerte for Deg, Allmektige Gud.

⁰⁰⁸ Jeg tenkte på et sted her; jeg tror det står i Korinterbrevet, Det Andre Korinterbrev 9, og det 14de og 15de vers.

De vil be for dere og lengte etter dere på grunn av den overveldende store Gud's nåde som er over dere.

Gud være takk for Hans ubeskrivelige Gave!

Paulus taler om den Gud's nåde som er i dere, den ubeskrivelige Hellige Ånds Gave som dveler blant folk... Han takket Gud for hva de hadde... Den Hellige Ånd, den ubeskrivelige Gud's Gave, så rik og ren, hadde kommet på disse mennesker.

⁰⁰⁹ Jeg har ikke noe i mine tanker akkurat, så jeg tenkte at jeg bare ville gi et lite vitnesbyrd om min opplevelse med Kristus i løp av de siste få dagene. Det har vært det mest herligste. Dere kjenner alle mitt liv. Mange av dere har hørt meg. Og jeg tenkte at jeg vil si dette for noen av Tabernakel folket som sitter her. Min forsamling er satt sammen av omtrent tre nasjoner denne morgen, når vi taler; Mexico, Canada, de Forente Stater. Ganske nær alle... Her forleden dag var det 28 forskjellige stater på et lite søndags skole møte. Ser dere? 28 forskjellige stater var representert. Jeg ønsker å si til Gud's ære når det gjelder det å reise, jeg tror at... gjennom ydmyk og oppriktig bønn, og blir ikke tatt hensyn til, forkastet av den såkalte kirkeverden i dag, så har Tabernaklet vokst til det mektigste hovedkvarter av Gud's nåde som jeg vet om i verden. Jeg har aldri sett slikt, som Herren gjorde der. Det er nesten ikke til å uttrykke hva Han gjør der, i en slik ydmykhet, og folket kommer inn alle steds fra. Vi er takknemlige for denne lille stasjonen hvor folk rundt om i landet samles sammen for å glede seg over nåden, og sprer nåden til andre.

⁰¹⁰ Hele mitt liv synes det som om jeg ville dra vestover. Mange av dere har lest fortellingen og hører lydbåndene. Lydbåndtjenesten er en verdensomspennende ting. Den er over alt. Jeg tror det er en måte som Gud har spredd Budskapet inn i hedenske land, der hvor det må bli oversatt. Og i Tyskland osv, har de lydbånd som de tar til sine forsamlinger på hundrevis av mennesker; og de setter små ting i deres ører og kopler det til et lydbånd. Og som jeg taler, står forkynneren der og gjør de samme uttrykk på et annet språk, og bringer det ut til hundrevis. Og hundrevis blir frelst og helbredet bare gjennom lydbåndene som går ut over hele verden. Alt er på Engelsk, men de blir oversatt til mange, mange forskjellige språk i stammer jorden rundt. Vi hører fra dem via brev.

⁰¹¹ Jeg sier at det kommer til å bli et personlig vitnesbyrd til Gud's ære, slik at du kan forstå i de kommende kvelder hva jeg ønsker å si, og Herren vil. Dere vil forstå. Som jeg prøvde å si i går kveld, at verden kommer til et sted hvor

den faller fra hverandre, både politisk, sosialt, (samfunnsmessig), og økonomisk. "Økonomisk" sier du? Mer penger." Ja, men hvor kommer det fra? Vi låner på skattene som ikke vil bli betalt før om 40 år fra i dag. Hun (USA) er blakk. Hun er bankerott, nasjonen, ikke denne nasjonen, men alle sammen av dem. Og der er ingen måte å få det tilbake. Det er en felle som er satt for å svinge denne nasjonen inn i noe. Alle dere er vise om dette. Vel, hvem har verdens rikdommer? Hvem er det som holder det? [Noen sier, "Roma." Red.] Så sikkert at de gjør. Og når vi blir blakke, i stedet for at disse store tobakk og whisky grossistene, og så videre, skal få penger; så må vi enten forandre valuta eller låne pengene. Og når de gjør så har fødselsretten blitt solgt. Det er så fullkomment og nøyaktig hva Skriften sier om det.

⁰¹² Jeg ville like å komme til et sted en gang, om Herren vil, når et telt kommer på scenen. Jeg tror det er snart nå, snart drar jeg over hele verden. Jeg har verdensomspennende møter som kommer nå. Jeg skulle like å ha et sted hvor jeg kunne være for omtrent 6 uker, og bare holde disse møtene og gå gjennom dem, fram og tilbake gjennom Skriften. Skjønner dere? Det er forbløffende å se den time vi lever i. Den skremmer meg. Den skremmer meg, ikke fordi... I mitt hjerte ringer gledesbjellene, idet jeg vet at Herrens komme er så nær for hånden. Men det som skremmer meg, er å vite at så mange er uforberedt for den time vi står ovenfor. Det er den dårlige delen.

⁰¹³ Hvor mange har hørt fortellingen om ekornene der oppe den gangen? Det er mange, overalt antar jeg. Noe likt det skjedde her om dagen. Dere har hørt fortellingen om fjellet, da Herren kom ned og skrev disse ting på fjellet forleden dag. Å, du, mitt liv... Jeg er ikke noen forkynner. Alle sammen vet det. Jeg er ikke noen forkynner. Men det (tjenesten) er gjort opp i en åndelig form av å vokte og se ting bevege seg, og kan advare folk om ting som skal skje. Det er bare slik jeg er satt sammen. Jeg kan ikke hjelpe for det, ikke noe mer enn dere kan hjelpe for hvordan dere er satt sammen. Men Han, Gud har satt hver og en av oss i Legemet for å gjøre bestemte ting. Og jeg vokter hver liten bevegelse, hvert mål, hvert motiv, fordi alle ting er styrt av Ånden.

⁰¹⁴ Denne menigheten var satt her for en hensikt. Der er en ånd bak denne menighet. Absolutt. Det er en ånd bak ditt hjem, bak enhver bygning, bak alle ting er det en ånd, motiv og målsetning. Om denne menigheten her kommer til å løfte opp et menneskelig system eller noe, så er ikke dens motiv rett; men om den er satt her for å prøve og oppnå noe for Gud's Rike, da er både motiv og målsetning riktig, hvis det blir ledet den veien.

⁰¹⁵ Jeg har tenkt. Siden tjenesten, og den første, andre og tredje fase av min tjeneste... Da jeg først kom til Shreveport, så fortalte jeg til dere at Herren... Og dere la hendene deres opp som om det var på min hånd, og det ville

dødens aldersmerker tone bort, og vi vil være der i ungdommens likhet, og aldri mer bli gamle. Og Gud's gave, gjennom Jesus Kristus, den Hellige Ånd som vi har mottatt nå, er hva som gir oss dette anker.

⁰⁷³ Og se på det i dag, venner. Snakk om et takknemlig folk, vi burde være det mest takknemlige folk av alle i verden. Foruten helbredelse, foruten disse ting som finner sted, hva er det? Det er den absolutte forsikring at den samme Gud, ved den samme natur, den samme Ildstøtte, den samme Gud's Engel, den samme Jesus i går, i dag, ja for evig tid har gjort de samme ting, ved den samme kraft. For et anker i sjelen, trofast og sikkert. Må Herren Gud fra himlen rikelig velsigne dere. La oss bøye våre hoder.

⁰⁷⁴ Herre, jeg er så takknemlig, Herre, jeg vet ikke hva jeg skal si. Jeg kan bare ikke uttrykke det. Da den salmen ble sunget for en stund siden, og de som sang denne sangen, så hoppet mitt hjerte av glede. Og vitnesbyrdet kom på mitt hjerte. Og nå, himmelske Far, Du vet at disse ting er sanne. Du vet, fra mitt hjertets dyp, at det er sannheten. Jeg har ingen grunn til, Herre, å fortelle dem noe, uten det som er rett. Og jeg ber, Gud, å se i dag, og hvordan mitt hjerte føler å se alle disse Kristne brødre og søstre her, som er mine brødre og søstre i Kristi bånd, og de gleder seg sammen med meg i takksigelse for min lille følgesvenn [Tomt område på lydbåndet], som sparte [Tomt område på lydbåndet]... Jorden priser Gud. La naturen prise Gud. La alt som har livsånde, prise Gud og være takknemlige for denne store tid som vi har.

⁰⁷⁵ Kjære himmelske Far, jeg ser at det er en liten gutt som sitter her inne i en rullestol. Der er andre her inne som er syke og trengende. Og akkurat som Du er Frelsens Gud for våre sjeler, så er Du Gud som helbreder alle våre sykdommer og plager. Og Du er fortsatt med disse vitnesbyrd, bare ett eller to, når der er tusenvis, som Din ydmyke tjener har sett Deg utføre uten en eneste lyte noe sted... Vi vet at Du fortsatt er Jehova Jireh, og Du har allerede tilveiebrakt Offeret for helbredelse. Den Gud som fjernet denne svulsten ut fra min hustrus side, Du er likeså mye Gud rett her i Shreveport som Du er i Tucson; selv om jeg var tusenvis av miles fra henne på den tiden. Jeg ber, Gud, at Ditt hellige Nærvær vil fylle dette Tabernakel i dag med helbredende kraft, slik at den vil helbrede hver syk person som er her, og at disse takksigelsens velsignelser kan fortsette å ringe ut, fram og tilbake over landet, Herre, at Du er den samme i går, i dag, ja for evig tid.

⁰⁷⁶ Som dere sitter her, legg deres hender over på hverandre og be. Forbind dere selv sammen ved en enhet av tro i Gud's Nærvær, og husk at hver og en av dere er privilegert. Gud vil dømme meg, om jeg har fortalt dere sannheten eller ikke. Har det noen gang feilet, har jeg noen gang fortalt dere noe som ikke har skjedd? Som Samuel sa den gangen da de skulle gjøre Saul til konge.

ille, hun hadde vært i seng tre fire dager på grunn av den. Jeg sa, "De vil aldri finne et spor av det. For Herren min Gud, som er Skaper, som kan stanse vinder og stormer, og refse havene, og bringe fram dette, Han er Skaperen av himlene og jorden. Jeg elsker Ham og tror Ham, jeg tror at denne tiden nærmer seg når disse ting skal være. Og Du, som kunne skape et ekorn og sette det inn til eksistens, kan også ta en fiende ut av eksistens." Jeg sa, "Da djevelen pakket seg selv inn i stormen... Og vindene er Gud's skapelse. Vannet er Gud's skapelse. Men djevelen kom inn i det; det er hva som gjorde det, og satte en krampetrekning i sjøen slik som det." Jeg sa, "Du kunne roe ned det. Og du som kunne roe ned dette, kan også ta bort svulsten fra min hustru. Og jeg sier at det er gjort rett nå, og aldri skal det bli funnet noe mer. Det er over."

⁰⁷⁰ Jeg gikk ut derfra med forsikring, og fortalte det til min sønn og svigerdatter. Vi kom videre nedover, og i går kveld så kom jeg virkelig fort inn hit for å ha dette møtet, og jeg dro tilbake, og jeg ringte henne. Og hun visste ingen ting om det ennå. Jeg fortalte det ikke til henne. Og da hun ringte, så var hun så lykkelig. Hun sa, "Billy, jeg har noe å fortelle deg, kjære." Hun sa, "Det finnes ikke et eneste tegn etter svulsten noe sted. Doktoren sa at han ikke kunne finne en ting." Hun sa, "Jeg var så lykkelig. Fru Norman og mange av søstrene her, to eller tre av dem, var sammen med oss her i rommet." Hun sa, "Doktoren sa, 'Og du mener å si. Jeg forstår ikke. For en måned siden så var det en svulst på størrelsen med en grapefrukt.' Og han sa, 'Fru Branham, du kan hvile i den forsikring at det finnes ikke ett eneste tegn av svulsten.' Hennes doktor skulle vite hvor...?..."

⁰⁷¹ Det er Herren vår Gud. En høsttakkefest? Åh, takk for Jesu Kristi gave, denne høyeste Gave som er den samme i går, i dag, ja til evig tid. Det er sant. Men med Bibelen over mitt hjerte, og Gud som jeg elsker, vet at hvert ord av dette er den høytidelige sannhet. Høsttakkefest... Jeg tenkte at jeg i de neste få dager kanskje må forlate møtet for å dra. Jeg kunne ikke en gang love folket at jeg ville være tilbake ved Juletider, hjemme, for mine barn, å ta dem med hjem igjen for Julen; skjelvende nede i mitt hjerte, å vite at en operasjon ventet min hustru, med en svulst på størrelse med en grapefrukt. Og der var det.

⁰⁷² Selve Gud's Ord, som sa, "*Si hva du vil, og det vil bli på den måten...*" Og jeg sa, "Svulsten er borte. De vil aldri finne den noe mer." Den er borte i dag. Den beste kirurg og de beste doktorer var i denne staben ved Tucson, Arizona, da det for noen få dager siden var en stor diger svulst slik som det. Og den samme doktor kunne ikke finne et eneste spor av den, og skrev en slik uttalelse som dette: "Fru Branham har ingen tegn på svulst noe sted." Åh, en takkefest til Gud. Dette er en dag med takksigelse for meg, og å vite over dette, at en dag vil denne lille som jeg giftet meg med der (Ære være Gud.), en dag vil disse

tilkjennegi det samme. Den Hellige Ånd har aldri sviktet en gang, uten at det har blitt fortalt eksakt hva som var galt med dere. Han fortalte meg den dagen, at, "Det vil komme en tid at når du kjenner selve hjertets hemmelighet," uten å vite at Ordet sier hva som vil bli. Jeg visste ikke det. Men Ordet sier i Hebreer Brevet, det 4de kapittel, at Gud's Ord er en Skjelner av hjertets tanker og råd.

⁰¹⁶ Dette Ordet (Forstår dere?), dere må aldri forlate dette Ordet. Dere må stå nøyaktig med dette Ordet slik det er skrevet. Ikke legg noen egen tydning til Det. Bare si Det på den måten Det er skrevet. Det er Gud's Ord, og det *er* Gud. Gud og Hans Ord er det samme, nøyaktig det samme. Og som jeg sa i går kveld, så er en porsjon av Ordet lagt ned for hver tidsalder. Og en bestemt salvelse kommer ned og prosjekterer den delen av Ordet for den tidsalderen, og dere ser hvor vi er hen i dag. Les hva vi skulle gjøre, så vil dere vite hvor langt vi er kommet. Jeg ser bare en ting som er igjen, og det er Herren Jesu komme, når som helst, bortrykkelsen for Menigheten, hvor vi skal møte Ham i luften. Disse ting blir nødt til å skje i denne tid, akkurat slik Han lovet at Han ville gjøre det.

⁰¹⁷ Og for omtrent fem år siden, etter at dette hadde tjent sin tid, slik enhver av disse faser hadde tjent sin tid, så ga Han syner, og mange av dere lydbånd lyttere, og så videre, visste at det ville komme en fase til, og Han ganske enkelt tegnet det ut så perfekt. Det sitter menn rett her nå, som jeg ser på, som var rett her og så det finne sted så fullkomment som jeg noen gang har sett det i mitt liv. Og det ble til og med tatt bilder av det, om hva Herren sa ville skje. Vi dro rett dit, og der var det, nøyaktig som Han sa.

⁰¹⁸ Slik som 17de mars, mars utgaven av "Life" magasinet, der dere så denne sirkelen av Lys på himlen, 30 miles oppe, 27 miles tvers over. Fuktighet finnes bare 9 miles oppe, og de klarer ikke engang å finne ut hva det var. Og stående rett under den, var en mann som sitter her nå, som sto der sammen med meg da syv Engler kom ned fra Gud, og sto synlige rett der, og de fortalte meg om endetiden, og disse åpenbaringene og ting om Åpenbaringsboken, de Syv Segl, og sa, "Reis hjem, og en etter en vil de bringe Budskapet." Det stemmer. Og da Det gikk oppover og oppover, så ble Det hvitt; og et smell som rystet fjellene, inntil steiner på størrelse av ei bølge falt ut av fjellene, slik som det.

⁰¹⁹ Og ingenting var omkring. Til og med avisen sa at de hadde undersøkt for å se om det var en lydmur bryter, eller et fly, eller noe. Men det var ikke noe, ingen fly der oppe, eller noe. Dessuten ville ikke et fly som bryter lydmuren kunne gjøre dette. Og det var forutsagt seks måneder før det skjedde at det ville bli på den måten. Og der var det. Vitenskapen undersøker det i dag rett der i Tucson og forskjellige steder, og de kan ikke forstå hva som var der oppe. Om dere vil få tak i ukebladet og se, så kan dere til og med se at formen på

vingene Deres fortsatt er der idet de syv Englene drar opp. Vi vet at disse ting er korrekte, venner. Åh, om det noen gang var en tid hvor menigheten burde være i dyp oppriktighet, så skulle det være rett nå. Nå.

⁰²⁰ Men det gjorde noe med meg, for meg selv. I fem år nå, har jeg undret meg over hva som var galt. Jeg følte i mitt hjerte som om jeg var helt knust av noe, og jeg kunne ikke finne ut hva det var. I løp av tiden med denne store knusingen, og så videre, så drev jeg rundt og rundt på kryss og tvers av landet. Og myndighetene hadde meg under etterforskning på grunn av når vi hadde møter, så ville noen skrive ut en sjekk (til) "William Branham" og jeg tok bare og skrev under på den og ga den tilbake. Så da vi fikk ei pakke med alle møtene våre, og de så gjennom det og fant ut at pengene gikk med til å betale kampanjen. Men som jeg signerte med mitt navn på dem, så identifiserte jeg sjekken til meg selv, og de fikk det til at jeg skylte staten 300 000 dollar. Og de ville ikke la meg få dra, og jeg måtte holde meg her for lang en tid i å søke gjennom alt dette. Og jeg er ikke... Alle ting gikk... De sa, "Ja, pengene gikk til kampanjen, men folket skrev ut sjekkene til deg. Og når du signerte dem, så identifiserte du deg selv med sjekken, den er fortsatt din fordi du undertegnet den."

⁰²¹ Jeg visste ikke det. Jeg kjenner ikke til alt det mekaniske i disse ting, lover og slike ting. Jeg skulle hatt et stempel og stemplet dem, i stedet for å skrive under på dem. For når jeg skrev under på dem, så betydde det at de var mine. Og så skar de rett inn i pakken og fant ut at det ble plassert rett inn i fondet og brukt slik. Jeg mottok lønn fra min menighet på 100 dollar i uken. Der sitter det en bobestyrer rett der som vet at det er sant. Det er alt jeg får fra det. Resten går rett inn i kampanjen.

⁰²² Jeg har følt det som om jeg var knust i de siste fire eller fem år. Vel, jeg dro opp til Canada ganske nylig, på en liten tur for å gå og jakte. Og da jeg gjorde, så hjalp Herren meg der oppe til å lede en hel stamme med Indianere til Herren Jesus. Jeg må dra tilbake når bekkene får vårløsning der oppe, for å døpe hele stammen i Jesu Kristi Navn, på grunn av helbredelse til en Indianerkvinne som var døende i et hjerte attack, som presten ikke ville besøke langt inn i junglene hvor jeg måtte ri i timevis på hesteryggen. De som var tilstede da det skjedde sitter her nå.

⁰²³ Og i å komme ned så måtte jeg stoppe i Colorado, for å besøke noen av mine venner der, noen forkynnere. Jeg er en guide i Colorado, og jeg tok dem på en jaktturn. To eller tre av disse menn, tre eller fire, fem av dem sitter rett her nå og vet dette. Og det har vært fryktelig tørt i Colorado dette året, slik det har vært over hele nasjonen. Det var mange (skog) branner som var veldig ille, så de utsatte jaktseasonen en stund. Men mens vi var der oppe, så kom det ut en

vil jeg få det engang. Det er all right. Jeg har Noe som vil passe på meg når den tiden kommer. Ser dere?

⁰⁶⁶ Og så da jeg skulle til å dra av sted for meg selv forleden dag, så knelte jeg ned i rommet i forgårs. Og jeg tittet omkring. Jeg hadde vært der et par dager, ensom, ingen i huset. Og jeg sa, "Himmelske Far, jeg ber om at Du vil være nådig, og hjelpe meg. Jeg reiser ned til Shreveport for å gjøre alt jeg kan for å hjelpe Ditt Rike." Jeg sa, "Hvor mange ganger har ikke min hustru knelt ned her i rommet slik. Vi ba. Og i dag er jeg så ensom uten henne." Og jeg sa, "I morgen går hun inn, og kanskje så vil jeg ikke være i stand til å avslutte møtene fordi hun kanskje vil bli tatt til sykehuset for denne store svulsten som vi har spurt Deg om å ta bort. Den har vokst og vokst, og nå må den bort. Jeg bønnfaller Deg."

⁰⁶⁷ Og jeg sa, "Herre, hvis hun sa noe galt der, jeg var opprevet. Hvis hun sa noe galt," jeg sa, "Herre, bare tenk, aldri en eneste gang har hun sagt en ting om meg som drar i Dine møter. Hun har alltid hatt mine klær rene og klare; og holdt meg i hånden, og grått og bedt, og sagt, 'Om jeg bare kunne gjøre noe for å hjelpe Herren.'" Og jeg sa, "Se på hennes tilstand, Herre. Ikke gjør det. Ikke, vær så snill, Herre." Og jeg sa, "Hjelp henne, Gud, jeg ber om at Du vil være nådig med henne. Og hvis hun må gå gjennom denne operasjonen, så hjelp henne gjennom, Herre. Om jeg mister henne nå, så vet jeg ikke hva jeg skal gjøre. Jeg er en gammel mann. Og med disse små ungene å oppdra, hva kunne jeg gjøre? Vær nådig mot henne, Herre. Du vet at jeg elsker henne." Og jeg sa, "Jeg bare ber om at Du vil hjelpe henne."

⁰⁶⁸ Og som jeg ba, så hørte jeg Noe si, "*Stå opp på dine føtter.*" Jeg bare fortsatte å be, for jeg tenkte at jeg bare innbilte meg dette. Og som jeg fortsatte å be, så var det Noe som sa, "*Stå opp på dine føtter.*" Jeg stoppet å be, og tittet opp. Og bildet av Kristus, det som... Jeg brydde meg aldri om Sallman's bilde. Jeg likte Hoffmann's bilde av Kristi Hode. Jeg har et stort bilde av det, for da jeg så Ham i synet den gangen, så var det slik Han så ut. Og der var det; jeg hadde det ordnet slik at Han ville se rett på meg fra dette bildet når jeg ba. Jeg så opp dit på bildet, og rundt omkring. Jeg tenkte, "Hva var det? '*Stå opp på dine føtter.*'" Jeg tenkte, "Vel, jeg vil stå på mine føtter." Og jeg kom meg opp på mine føtter.

⁰⁶⁹ Det var den samme Røst som tale der opp på fjellet den kvelden, den samme Ene som alltid kom. Jeg sa, "Herre Gud, var det Deg som talte til Din tjener?" Han sa, "*Bare si ordet og det vil ikke være noe mere svulst.*" Jeg sto der en liten stund for å komme til meg selv. Mange av dere her inne vet, og folket her i Tabernaklet vet, at hun hadde dette. Jeg sa, "Da sier jeg, I Jesu Kristi Navn, at den svulsten skal forlate henne." Den hadde plaget henne så

⁰⁶² Jeg gikk inn igjen og sa, "Kjæreste, du sa den gale ting." Hun gråt. Jeg sa, "Du sa den gale ting, kjære. Gud kommer til å la deg betale for dette. Du skulle ikke ha gjort det. Jeg er opprevet selv. Du skulle ikke ha sagt dette." Og hun sa, "Vel, Bill, jeg, jeg ble så opprevet." Jeg bare snudde og gikk tilbake, for jeg visste at hun ikke var i humør til å motta det, så jeg dro ut igjen. Og den neste undersøkelsen omtrent en måned etter dette, vistest svulsten. Her var den igjen. Den var nå på størrelse med en appelsin. Doktoren sa, "Ikke utsett det med henne lenger. Du må operere. Dette er en hurtigvoksende svulst, den er ondartet. Hva skal dere da gjøre hvis den forlater eggstokken og huker seg til siden?" Jeg sa, "Vi tror på Gud, doktor." Jeg sa aldri noe til menigheten eller noe; jeg bar lot det gå. Vi begynte å be. Og jeg sa, "Herre Gud, hjelp oss, vær så snill. Jeg ber Deg om å hjelpe oss," og slik holdt vi på. Svulsten vokste videre og videre.

⁰⁶³ Så gikk vi for å dra til Tucson, vår doktor hjemme sendte en beskjed til en doktorvenn av ham og sa, "Du må fjerne denne svulsten fra Fru Branham øyeblikkelig." Han sa, "Hvis ikke så vil den bli ondartet. Svulsten har i løp av et år vokset fra størrelsen på ei valnøtt til omtrent en grapefrukt," den hadde blitt så stor. Der var den, skjøvet ut på siden slik. Og her forleden dag... Hun hadde lagt det fra seg å dra; jeg sa, "Prøv..." Vi ba og vi gråt. Vi tagg, alle ting, og ingenting skjedde. Så skulle hun... La meg se, i går. Ja, i går gikk hun til doktoren for den siste gang. Jeg sa, "Vel, jeg liker ikke å gjøre det, men vi må antakelig gi etter. Kjære, du må bare gi etter for å få det fjernet, fordi den er så stor, og vår tro er ikke tilstrekkelig.

⁰⁶⁴ Og i forgårs, før jeg dro, så sa hun, "Ikke ring meg før etter at du har hatt møtet hos Broder Jack den kvelden; fortell meg om hvordan møtet var, og hvordan det er med folket i Shreveport." Og hun sa, "Så skal jeg fortelle deg hva doktoren sa." Jeg sa, "Ja vel, kjære", og jeg la på. I forgårs, da jeg skulle dra, så gikk jeg inn... Alltid når vi skal reise, så samles alle barna og resten av oss sammen og vi kneler ned i rommet og ber. For når jeg drar utenlands så sier jeg: "Herre Jesus, ta Deg av min familie." Og de ber for meg, at Gud vil hjelpe meg, og at vi kan møtes igjen. Så begynner alle barna å gråte, dere vet hvordan det er.

⁰⁶⁵ Vi snakker om President Kennedy som ble skutt... Jeg har blitt bevoktet mang en natt fra å bli skutt med et infrarødt sikte, fra en avstand på 300, 400 meter borte. De kan se like så godt gjennom dette siktet om natten som de gjør om dagen. Og jeg har vært i Katolske land med radikale fundamentalister og alle ting, som nede i Mexico der hvor de sendte et telegram som sa, "Vi tar deg i kveld," og slik som dette, idet de dro ut og inn for å se etter meg. Og kanskje

melding om en snøstorm. Det er farlig å være i fjellene på den tiden for noen ganger kan du ikke se hånden din framfor deg i time etter time, og 30 fot med snø dumper ned på en gang i løp av noen få timer, rett over deg, og du omkommer. Så jeg fortalte mine brødre den morgenen da vi skulle dra ut. Jeg sa, "Snøstormen..."

⁰²⁴ Praktisk talt hundre menn eller mer hadde vært der inne bak oss, og her kom det jeeper, lastebiler, og alle ting rett ut, fordi de visste hva som kom til å skje. Ingen var igjen, foruten sveiseren, (fjøsørkteren) som ble igjen for vinteren der. Vi var de eneste to, eller lastebil som ble tilbake. Og jeg spurte brødrene. De sa, "Vi kommer til å bli." "All right", sa jeg, "vær rede nå." En Metodistforkynner og jeg dro av sted og fikk tak i noe mer brød og ting, slik at vi kunne finne det; det var ca 30 miles fram og tilbake. Da vi kom tilbake, så satt Broder John og dem der, de hørte det og av sted dro de; de kom ut i tide før snøstormen slo til. Men vi kom til å bli, og jeg skulle til Tucson for et møte, og jeg ringte min hustru og fortalte henne at om jeg ikke kom dit, så få en annen til å ta møtet for meg.

⁰²⁵ Den neste morgen begynte vi. Jeg sa, "første gangen," (det var virkelig skyet), "dere hører regnet falle, eller noe, så kom dere tilbake til leiren så kvikt som dere kan, for i løp 10, 15 minutter så vil dere ikke kunne se å finne veien tilbake igjen." Og så fikk jeg mennene utplassert, og dro opp over toppen av åskammen, for å prøve på og jage hjort ned til dem. Noen få dager før dette, så skjød jeg inn rifla mi nede i Tucson, og kom tilbake hit, så gikk den litt til høyre. Jeg skjød en stor bukk som jeg hadde sett etter i flere år, og jeg traff ham litt før høyt, og den hadde dødd der nede, og jeg kunne ikke finne den; for været ble dårlig.

⁰²⁶ Jeg tenke, "Jeg vil løpe opp og ta en titt." Og da jeg kom opp på toppen av fjellet, la jeg merke til at regnet begynte, og sluddet falt, store dråper på størrelse med en sølv dollar, det bare dekket til alle steder, og vinden snodde seg rundt. Jeg visste at alle var på vei tilbake til leiren da. Vel, jeg ventet noen få minutter, og jeg tenkte, "Jeg vil aldri klare å finne denne hjorten nå under denne stormen." Videre gikk det, og jeg begynte å gå ned av fjellet, jeg kunne bare så vidt se omtrent en meter framfor meg. Og om... Jeg var omtrent 4 miles eller mer fra plassen. Jeg visste det idet jeg kom ned fjellet, for jeg kjente landet så godt, for jeg hadde gjett kveg der i årevis. I å komme ned fra fjellet, ca en halv mile fra ryggen hvor jeg krysset slik som det, på den andre siden av hvor jeg var. Og der var...

⁰²⁷ Jeg hadde kjent denne fryktelige byrden. "Jeg hadde grått. Jeg hadde bedt. Jeg hadde bekjent. Hva kan jeg gjøre? Hva er det jeg har gjort?" Det var akkurat som om du har gjort noe virkelig ondt; som om du har såret noen, og

du vet at du burde gjøre det rett. Hva var det jeg var fordømt over? Jeg visste ikke. Jeg sa, "Herre, hvis Du bare vil åpenbare det for meg, så vil jeg gjøre det rett. Men hva har jeg gjort foruten å stå og forkynne, og gjøre alt jeg vet å gjøre? Jeg har prøvd å levd rent, klart, og rettferdig etter Dine Ord. Men hva har jeg gjort?" Og fortsatt ville ikke denne byrden lette, år etter år. Jeg tenkte på det oppe på fjellet den morgenen, og jeg begynte å gå nedover.

⁰²⁸ Dagen før var det også min bursdag, min hustru og jeg ble gift 20 år før dette. Og jeg har aldri vært hjemme på vår bryllupsdag. Jeg drar alltid opp til fjellet, til et lite sted hvor der er noen skjelvende ospetrær. Det første året vi var gift, så hadde jeg ikke nok penger til å ta en bryllupsreise, og så en jakttur i tillegg, så jeg tok min hustru med på en jakttur for bryllupsreise. Det var som på en måte å få begge ting på samme tid. Og jeg husket, en liten kar, jeg ville ta henne opp og løfte henne over tømmerstokker og ting. Og vi kom opp til et lite sted, og tok et bilde av henne, som alltid har vært fager. Jeg tenker på hennes sorte hår og hvor vakker hun var; og nå hvor grått det er som de få årene har gjort med henne. Jeg tenkte, "Jeg tror jeg vil dra opp dit, men det er alt for vanskelig." Det snødde alt for kraftig. Jeg visste at jeg måtte komme meg inn, de hadde kringkastet at en alvorlig snøstorm var underveis. De hadde kringkastet den tvers over hele nasjonen. Jeg vet ikke om Tom Simpson's sitter her denne morgen eller ikke. Idet han kom ned fra Canada, så ble han fortalt over radio om ikke å dra gjennom det landet i det hele tatt. Alle sa, "Ikke dra gjennom der. Dra en annen vei, fordi en fryktelig snøstorm vil feie over der."

⁰²⁹ Som jeg begynte å gå ned fjellet og tenkte på dette, det var omkring klokken 10 på morgenen. Og plutselig, likeså klart som dere hører min røst, så sa en Røst, "*Stopp, snu og dra tilbake.*" Jeg kunne ikke fortelle dette iblant folk som er vantro. Du kan bare fortelle det til troende, fordi de vantro vil aldri forstå det. Du må ha et åndelig sinn for å forstå åndelige ting. Ordet er åndelig. Det er tolket åndelig. Det er Gud's Ord. Jeg stanset, og jeg tenkte, "Hvis jeg drar tilbake opp dit, en halv mile tilbake, og stormen raser slik den gjør..."

⁰³⁰ David Wood hadde laget et smørbrød til meg. Jeg tror at han ble skuls med meg for å lage et til far hans, engang. Vi hadde ikke noe annet enn litt løk, honning og brød, og jeg tok og blandet alt sammen, og vi laget oss et smørbrød. Men han kunne nesten ikke spise sitt. Og jeg tror at han prøvde å bli skuls med meg for det, så han la... Jeg vet ikke hva vi hadde... Og i det jeg dro opp på fjellet, og regnet falt så hurtig, og det ble så vått at det ble til en stor klump. Jeg tenkte, "Vel, jeg spiser det og venter." Og mens jeg sto der og tenkte, " Dette var ikke noe. Jeg bare innbilte meg. Det var antakelig en vind, ved måten den blåste og snodde seg gjennom disse trærne." Jeg begynte å gå

noe galt med henne. Legg dine hender på mine, kjære." Og hun gjorde, og der vibrerte det en svulst fra kvinnen. Jeg sa, Kjæreste, du har en svulst, kjære deg, i kvinnekjertlene." Hun sa, "Jeg kjenner ingen virkning." Jeg sa, Kjæreste, her er det på hånden min. Løft opp din hånd." Hun løftet den opp og la den ned igjen. "Ser du den?" Vel, da vi dro og kom hjem, så har vi en meget fin doktorvenn; jeg gikk på skolen sammen med ham. Vi tok henne ned til en undersøkelse. Han sa, "Billy, der er ikke noe galt med henne. Hun er all right. Ingen svulst der." Jeg sa, "Sam, jeg betviler ikke dine ord, for du undersøkte henne, men det er en svulst der."

⁰⁵⁹ Hvert tredje eller fjerde år, når jeg får min legesjekk, når jeg drar oversjøisk, så går hun med meg for en legesjekk. Og for ca to år siden, så kom jeg hjem en dag. Jeg må fortelle dere sannheten. Dere ser, man ønsker ikke å utelate noe; man må fortelle hele sannheten. Jeg har uttrykt for dere min kjærlighet til min hustru. Men likevel må vi passe på i disse ting. Jeg forteller dere sannheten. Den himmelske Far, Som er mitt Vitne rett her nå, vet at dette er sant. Å, hvordan det er der hjemme i huset, bare dette og det, og alle ting. Den stakkars lille tingen går gjennom livets forandring på denne tid: overgangsalderen. Og i de siste par år, omtrent for to år siden, da vi hadde en legesjekk, så fant doktoren en svulst på den venstre eggstokk. Den hadde vokset til størrelsen på ei valnøtt. Han sa, "La meg undersøke dette igjen, Broder Branham." Han sa, "Om den fortsetter å vokse, så er den nødt til å bli fjernet i løp av tre måneder." Vel, da...

⁰⁶⁰ Men like før dette, jeg har noe å fortelle dere. Jeg glemte det. En dag da jeg kom hjem, og jeg gikk inn i huset for å gjøre noe, og jeg snudde og gikk ut. Hun sa, "Kan du dra ned i sentrum av byen sammen med meg, Bill?" Jeg sa, "Ikke akkurat nå, kjære." Og hun sa, "Hva skal vi gjøre med Becky, en bestemt ting?" Jeg sa, "Vel, kjære, jeg vet ikke hva vi skal gjøre."

⁰⁶¹ Noe hadde kommet opp, og hun var så nervøs at hun nesten ikke kunne holde seg selv sammen: folk kom til huset hele tiden, slik som sist kveld, og kvelden før det, til og med klokken elleve på formiddagen kom det folk. De var utenfor, rundt vinduene og hver eneste... Så hun var virkelig nervøs, og hun sa noe biskt til meg som hun ikke skulle ha sagt. Skjønner dere? Hun sa, "Bill, du er alltid bortreist, og jeg må ta meg av barna selv." Hun sa, "Du er aldri her. Vi kan ikke ta våre avgjørelser sammen. Du er enten ute, eller så er du bortreist," og hun begynte å gråte, gikk inn og lukket døra. Rett da så sa jeg, "Åh, stakkars lille ting." Jeg sa, "Å, du, jeg burde ha..." Idet jeg begynte å gå ut, så sa Det, "Les Andre Krønike 22." Det var da Miriam refset Moses for å ha giftet seg med en Etiopisk pike; det hadde vært bedre om faren hennes hadde spyttet henne i ansiktet, enn å gjøre dette.

hender. De er i dine hender. Herren har lagt dem i dine hender.” Jeg sa, ”Men jeg lovet; jeg lovet at jeg ikke ville gjøre det.”

⁰⁵⁴ Og jeg tenkte, ”David ble ledet engang rett til der hvor kong Saul lå. Og Joab sa til ham, ’Herren har gitt ham i dine hender.’ Men han sa, ’Gud forby at jeg rører ved Hans salvede.’ Ser dere? Du må passe på når du gir et løfte. Og jeg sa, ”Jeg lovet Gud at jeg ikke ville gjøre det, så jeg vil ikke.” Jeg sa, ”Mor, ta barna dine og dra ut i skogene. Jeg kommer ikke til å plage dere. Dere er i mine hender; dere kunne ikke komme unna om dere måtte. Men jeg skal ikke skade dere. Dra inn i skogene.” Og de kom tilbake igjen, snudde rett rundt. Og jeg sto der og tenkte, ”Hva? Hva er dette for en underlig ting?”

⁰⁵⁵ Jeg er et naturmenneske. Jeg vokter Gud i naturen, når solen går ned og står opp; så er det død, begravelse, og oppstandelse igjen. Akkurat som med trærne, hvordan Job snakket om å skjule seg i graven, ”Han vil skjule på et hellig sted.” Å se sevjen forlate trærne, og gå ned i røttenes grav, og komme tilbake på våren, oppstandelsen. Alle ting taler om liv og oppstandelse.

⁰⁵⁶ Som jeg sto der og så på dem, kom de nærmere og nærmere. Så snudde de og gikk videre inn i skogen. Og jeg sto der stum av forbløffelse. Og da de dro sin vei, og solen skinte på min rygg, så talte denne Røsten igjen og sa, ”*Du husket løftet ditt, gjorde du ikke?*” Jeg sa, ”Ja, Herre, jeg husket mitt løfte. Jeg vet at dette er Deg. Jeg kan ikke se Deg, men jeg vet at Du er her et sted.” Jeg sa, ”Jeg ser Deg ikke, men jeg hører Din Røst. Jeg vet at Du er her.” Han sa, ”*Du holdt ditt løfte; du husket ditt løfte. Og Jeg vil også huske Mine. Jeg vil aldri forlate deg eller forsake deg.*” Åh, du og du, jeg har ikke følt det samme siden. Jeg kom ned av fjellet, og hele ettermiddagen kom det syn etter syn. Jeg kom ned. Det ser ut som om alle ting har vært annerledes siden. En byrde er borte.

⁰⁵⁷ Omtrent da den første tjenesten kom til meg ved å føle personens hånd om hva det var, et liv som var i dem, og vi kjenner til hvor det gikk. En kveld i California, jeg satt sammen med Malicki familien, Broder Moore husker, Broder Brown, Malicki familien. Og den lille damen som skulle få (*milk leg*) fra barnefødsel, iflg. Webster, en smertefull hevelse i beina forårsaket av en betennelse og forstoppelse av årene som angriper noen fødende mødre.) Jeg fikk henne til å rekke ut hennes hånd, og jeg sa, ”Der er det, du kan se vibrasjonen fra det. Ser du?” Og jeg sa, ”Du kommer til å få (*milk leg*). Det er allerede virksomt i deg.” Hun holdt nesten på å miste livet sitt.

⁰⁵⁸ Og Broder Malicki sa til meg, ”Broder Branham, hvordan gjør du dette?” Jeg sa, ”Jeg vet ikke. Jeg kan ikke fortelle deg hvordan det er. Det er Gud.” Jeg holdt ut hånden min slik, og jeg sa, ”Her er min hustru, jeg vet at det ikke er

videre, og jeg kunne ikke gå. Jeg tenkte, ”Vel, jeg tror at jeg vil dra tilbake.” Og så hørte jeg det igjen, ”Gå tilbake hvor du kom fra.” Det sa dette. Jeg begynte å gå oppover fjellet, og stoppet. Jeg tenkte, ”Kanskje jeg... Og jeg ble redd for å dra tilbake til hvor jeg var, fordi vinden var blitt så forferdelig. Noen ganger får Gud oss til å gjøre ting som ser ut til å være veldig farlig og utenfor streken. Hva med Moses og den kjeppen, da han dro ned til Egypt for å ta over? Alle ting vi finner slik, hvor Gud spør om det umulige, er slik at Han kan gjøre det umulige, og at mennesket kan vite at det ikke er ham, men at det er Gud som gjør det.

⁰³¹ Jeg dro tilbake på toppen av fjellet igjen, fant min vei gjennom vinden og svaierende trær. Jeg satt meg ned og tok rifla mi, og holdt kikkertsiktet fra å peke opp; en bjørn løp inn en slik gang, så jeg tok kikkertsiktet under skorta mi slik som dette, og satte meg ned et øyeblikk. Jeg tenkte, ”Hva er det jeg gjør, sitter her?” Men Gud virker på mystiske måter, Hans undre vises fram. De er forbi det å finne ut for det kjødelige sinn. De kan aldri få tak i et gløtt av det. Og som jeg dro opp og satt ned og tenkte på Gud. ”Undres på hvorfor jeg kom tilbake?” Jeg tenkte, ”Å du, det er på tide at jeg kommer meg ned til bunnen av fjellet, for denne stormen blir mer fryktelig som tiden går, og den lukker til, du kan ikke se veldig langt framfor deg.”

⁰³² Dere trenger ikke å tro dette, men dette er sant. En Røst talte til meg, og sa, ”*Jeg er Herren Gud. Jeg skapte himlene og jorden. Naturen adlyder Meg.*” Jeg satt der en bitte liten stund, rev av meg hatten min. Og den Røsten var et sted, men jeg kunne ikke se Den. Det eneste var at jeg kunne høre Den. Jeg var rundt der i de trærne et sted. Jeg tenkte. Vanligvis ser du dette Lyset dere alle kjenner til, og vanligvis er Det der, men jeg tittet alle steder og jeg kunne ikke se Lyset. Jeg sa, ”Hvor er Du, Å Gud, min Skaper?” Jeg så meg omkring. Jeg kunne ikke høre Den mer, denne Røsten. Jeg ventet noen få minutter. Han sa, ”*Jeg er Herren Gud som fikk deg til å tale disse ekornene inn til eksistens.*” Alle på plattformen nå. Dere vet om dette. Og så hjelpe meg, med denne Bibel foran meg på denne Høsttakkefestens morgen, om ikke dette er sant, må Gud slå meg død på plattformen nå. Det er sant. Han er fortsatt like så mye Skaper, en Gud som kunne bringe til veie en vær for Abraham, kan tilveiebringe... Han er fremdeles Jehova Jireh. Herren kan tilveiebringe.

⁰³³ Hvor fikk Abraham tak i den væren? Se, en tre dagers reise fra sivilisasjonen, opp på toppen av fjellet, hvor det ikke finnes vann eller noen ting. Han hadde bruk for en vær, og der var ingen vær som satt fast i villmarken med sine horn. Og Abraham gikk rundt og plukket opp steiner for å lage dette alteret; men Gud er fortsatt Jehova Jireh, Herren vil utse for Seg Selv. Hva enn Han har lovet, det er Han i stand til å gjøre. Det er dette Ordet i

Matteus, jeg tror det er Markus 11:22, ”*Dersom dere sier til dette fjell...*” Jeg kunne aldri forstå dette. Dere kjenner til fortellingen om det. Så hjelpe meg, det er sannheten. Han sa, ”Jeg er Den som brakte tilveie de ekornene,” Jeg lyttet igjen, for å se hva Han ville si. Det var bare vinden som hylte og drev på. Jeg måtte bite meg selv, fordi... La meg fortelle dere noe. Virkelig åndelige sinn er ikke mer enn ett skritt fra sinnssykdom. Visste dere det? En vitenskapelig undersøkelse vil fortelle dere det. Her er dere her nede trege og slappe; så kommer dere opp litt mer åndelig; så er dere omtrent slik som dette; så går dere til noe likt ei sløv øks; og derfra som til en slipt barberkniv. Nå vet dere hvilken side dere ville falle på der. Hvis et menneske prøver å løfte seg selv opp dit, så er han sikker på å gå til feil side. Hvis Gud løfter ham opp der, så er han langt over en gjennomsnitts person. Det er der syner og ting bryter gjennom. Det er der Gud's Kongerike er. Poeter, profeter, alle ble betraktet som nevrotiske.

⁰³⁴ Jesus Selv, ble kalt for en gal mann. De sa, ”Vi vet at du er gal og har en djevel på deg.” Se på alle poetene og profetene gjennom tidsaldrene som har blitt betraktet slik, som ekstremt prøvde... Om du vil prøve på å trekke deg selv opp dit, så er du ferdig, du vil aldri greie det. Det trengs en hånd som strekkes ned fra herligheten til å holde deg på den kanten der, mellom de rette og gale ting. Og i å stå på de kantene er hvor du ser over til det idylliske land. Og på den tiden, så talte Det igjen, rett på den tiden, som jeg satt der. Han sa, ”*Jeg er Den som sto i båten den natten og fikk vindene og bølgene til å opphøre.*” Han sa, ”*Reis deg opp på dine føtter og ippetsett denne stormen, og den vil adlyde eksakt hva du sier.*” Det har vært det 3dje stadie av den tjenesten som kommer. Den har beveget seg opp i årevis. Det ser ut som om der er noe som fortsetter å bekymre, jeg tenkte, ”Åh, ikke...” Men det er nøyaktig hva Han gjorde. Og dette er Ham igjen; det er eksakt Hans Ånd igjen, helt nøyaktig.

⁰³⁵ Men jeg har hatt så mange kjødelige etterlignere på hverandre; at det gjør meg redd bare å tenke på det. For du vil ha slikt, like så sikkert som verden. Der er alltid blandede menneskemengder. Og denne kjødelige etterligning må følge det. Det gjorde så i Hans tid; det gjorde så på Moses' tid; det vil være så i hver tid. Det vil gjøre det i denne tid når den Hellige Ånd prøver å gjøre gjerningen. Men, om en person fremdeles er åndelig, så vil den kjødelige etterligning bare mangfoldiggjøre det rette, den ekte Gud's vare.

⁰³⁶ Og idet jeg sto der på den tiden, så sto jeg opp, og jeg sa, ”Herre Gud, store Skaper av naturen, jeg tror det er Du som taler. Ikke en gang har Du vist meg noe som er galt, og ikke en eneste gang har Du latt meg få si noe uten at det har skjedd.” Jeg sa, ”Derfor sier jeg til denne stormen som raser, 'Dra til ditt

et Du vil være nådig med henne. Jeg er ikke verdig å spørre om nåde.” Jeg sa, ”En dag, og jeg vet at jeg blir grå, og jeg blir nødt til å gå, Herre.

⁰⁵⁰ Jeg antar folk tror jeg er gal, men jeg finner Gud der ute på de steder. Det er hvor det er virkelig for meg. Det er like så virkelig som det er rett her; og ærlig talt litt mer, fordi dere alle er en del. Ser dere? Det ser ut som at der ute står jeg alene med Ham, og snakker til ingen andre enn Ham. Og som jeg sto der, hørte jeg en busk knekke, og jeg løftet opp hodet; med ei rød skjorte på nå, og et rødt bånd rundt hatten min, et rødt lommestørkle pakket rundt en av disse westernhattene. Jeg tittet, og der sto det to, tre hjorter rett ved siden av meg, de bare gikk opp der; med meg i rødt. Og all skytingen over der, hundre mann, de hadde blitt skutt på førti ganger, jeg antar at de var spredt, men det hadde de ikke. De bare sto der og så på meg.

⁰⁵¹ Og det var fint kjøtt, to fullvoksne hjortekalver eg ei stor kolle. Noe sa til meg: ”Der er en hjort til Broder Ewans, en til Broder Welch, og en til Metodist forkynneren. Der har du nøyaktig hva Herren har gitt til deg nå. Og de kan ikke stikke av. Det er ikke mulig for dem å gjøre det.” Jeg hadde rifla hengende over skulderen, og før de kunne ha snudd seg ville jeg ha drept alle tre av dem, for de kunne ikke engang bevege seg. Ser dere? De var i min hånd. Og jeg tenkte, ”Der er de, bare de tre. Det er lett å bare rulle dem ned åsen her, og så bære dem videre ut.” Jeg tenkte, ”Det ville være veldig lettvin. Der er de tre, så kunne vi dra hjem herfra og komme ut fra fjellene.” Jeg så på dem der de sto og tittet på meg så stille de kunne, omtrent 15 til 20 meter. Vel, jeg sto bare stille.

⁰⁵² Jeg vet ikke om dere karer jakter på hjort eller ikke, men de er merkelige. Hvis de ikke er sikre, så vil de stå slik med føttene sine [Broder Branham illustrerer.] De kikket på meg. Jeg tenkte, ”Vel, der er det, alt jeg har å gjøre, er å hive rifla over og de er ferdige.” Da husket jeg at jeg lovet Gud å ikke gjøre det. ”Jeg husker det.” Jeg tenkte, ”Nei, jeg kan ikke gjøre det. Det er ikke rett. Jeg lovet Gud at jeg ikke ville gjøre det.” Og når du gir et løfte, så står du med det. Gud forventer at du gjør. Og her tenkte jeg, ”Vel, de er fullkomment i mine hender, men jeg lovet Ham at jeg ikke ville gjøre det.”

⁰⁵³ Jeg sa, ”Dra viere, mor, ta dine barn og dra inn i skogene; ha det hyggelig. Jeg elsker også dette. Dere er i mine hender, men jeg kommer ikke til å drepe dere.” Og de kom litt nærmere. Åh, hvor uvanlig dette er for hjorter. Og de så på meg, og snudde hodene, og meg stående der kledd i rødt, med rifla i min hånd. Og de kom så nære at jeg nesten... Jeg kunne mate dem av handa mi. De bare været omkring der for en liten stund, snudde rundt, og gikk et lite stykke tilbake. De stoppet, og kom tilbake igjen. Noe fortsatte å si, ”De er rett i dine

50 års merket.” Jeg bare tenkte dette, som jeg dro av sted med rifla hengende over skulderen, gikk av sted slik.

⁰⁴⁶ Og plutselig skjedde det noe. Det så ut som om jeg var en gutt igjen. Jeg vet ikke hva som mentalt fant sted, eller hva det var. Og jeg tittet, så sto jeg foran henne, og der sto hun akkurat slik som hun var da jeg giftet meg med henne. Jeg satte ned rifla mi. Jeg gnidde meg i øynene, jeg så på henne og hun holdt ut sine armer slik, og så på meg. Jeg bøyd mitt hode ned. Jeg skulle gå rett opp dit for en liten minnestund for vår bryllupsdag, og sto ved disse trærne, en klase med små trær der oppe, skjelvende ospetrær, slik det var oppe i skogene i nord da vi dro opp til Adriondack. Jeg drar alltid opp dit hver 23de dag i oktober, når jeg er der oppe.

⁰⁴⁷ Og der var hun. Jeg hadde satt ned rifla. Jeg stanset et minutt og bøyd mitt hode. Jeg tittet tilbake, og hun sto fortsatt der med sine armer ute. Jeg tenkte, ”Jeg har ikke mistet forstanden vel?” Jeg så igjen, og tenkte, ”Hvorfor er det slik?” Her var jeg, en ung kar. Jeg så på mine hender, og jeg sa, ”Herre, mitt ansvar i verden er å bringe Ditt Budskap, dette er sikkert noe som hender med meg.” Og jeg så igjen, og da bare tonet det ut. Jeg plukket opp rifla mi og la den over skulderen. Jeg sa, ”Kanskje er det Du som lar meg få vite årsaken, det knuser hennes hjerte når jeg kommer hjem og drar på jakt og ting slik som det.”

⁰⁴⁸ Men idet jeg begynte å gå videre, så tok jeg av meg hatten min igjen. Jeg sa, ”Gud, jeg vet at Du er her. Det er ikke tvil i mitt sinn om at Du er her. Og jeg tror Deg, hvert et Ord. Du fikk solen til å skinne ned på min rygg. Du er Den som gjorde disse ting. Du er en Skaper. Jeg har vært så treg, det ser ut som jeg er redd for å ta tak. Jeg er redd for å gjøre noe galt.” Jeg sa, ”Der er en ting jeg vil spørre Deg om å gjøre. Ta bort byrden fra mitt hjerte. Jeg trenger ikke å bekjenne lenger, i fem år har jeg konstant ropt ut til Deg. Hva har jeg gjort? Fortell meg hva det er.”

⁰⁴⁹ Og som jeg gikk opp den lille bakken igjen, like ved hvor jeg skulle stå noen få minutter for å takke Herren for min hustru og for et vellykket ekteskap som Gud hadde gitt oss, og den kjærlighet vi hadde for hverandre i disse årene, og barna våre. Jeg gjør dette hver 23de oktober. Og det var en liten skjelvende osp på omtrent 10 tommer tykk, den hadde vokst opp omtrent slik som en ”L”, og opp. Og akkurat som jeg skulle gå opp bakken, så ble jeg virkelig svak, og jeg lente meg over imot det treet, slik som dette. Jeg kunne høre noe klappet ned på bladene et øyeblikk. Bladene var tørre på den tiden jeg gikk opp der, ca 300 til 400 meter. Jeg tittet, og det var vann som kom fra mine egne øyne, som dryppet ned, gjennom det grå skjegget og ned på bakken. Jeg sa, ”Å Gud, for en fiasko jeg er.” Og som jeg sto der i den tilstanden, så sa jeg, ”Jeg stoler på

sted. Gå tilbake, la dette være i fred. Og jeg befaler at solen vil skinne i de neste fire dager, inntil disse menn kan få deres trofeer, og at jeg kan hjelpe dem i å få tak i dem, og så komme ut av disse fjellene.” Og Herren Gud, som er min høytidelige Dommer denne morgen; dette regnet og ting, på et øyeblikks tid fantes det ikke en eneste bit igjen av det. Jeg tittet, og der var en vind som kom fra motsatt vei, over toppen av fjellet, og den løftet opp skyene slik som det. I løp av noen få minutter brøt solen rett over toppen, og skinte rett ned, bare så vakkert som det kunne være.

⁰³⁷ Akkurat på samme måte det gjorde i Tyskland. Dere husker fortellingen i Tyskland, da de heksene, femten av dem på en side tok en saks og klippte en fjær, og pekte med den tilbake denne vei, og de sto der og gikk gjennom deres fortryllelse, og sa at de ville blåse bort teltet, med tretti tusen mennesker inni det. Og Broder Arganbright sto der. Og her kom stormen, en sky kom rett opp. Jeg sto der ved siden av Broder Lowster. Mange av dere kjenner ham, denne Amerikansk-fødte Tyskeren som var min tolk der. Han sto rett der. Jeg sa, ”Ikke tolk dette.” Men jeg sa, ”Herre Gud, Du ga meg et syn og sendte meg til Tyskland. Disse hekser har brakt opp denne stormen. Du er Skapelsens Gud; la det nå bli kjent at Du er Gud.” Ingen av dem, foruten de som kunne forstå Engelsk, og det var ikke mer enn et dusin som visste hva jeg talte om. Og akkurat da så reiste teltet seg slik opp som dette, og med tretti tusen mennesker under det, så hoppet det opp og ned slik som dette, og roet seg ned, og skyer og torden brølte av sted. På mindre enn fem minutter så skinte solen rett ned gjennom, mens omtrent 15.000 Tyskere kom til Herren Jesus Kristus. Han er fortsatt Gud. Han er likeså mye Gud som Han noen gang var.

⁰³⁸ Vel, som jeg sto der på dette fjellet. Jeg kom ut omtrent fire dager senere, enhver her kjenner sannheten, det var ikke en sky på himlen fra den timen og i fire dager. Jeg kom ned og dro for å kjøpe bensin da vi kom ut fra fjellet, jeg sa, ”Det har vært ganske tørt.” Han sa, ”Ja, det har vært tørt.” Han sa, ”Vi så etter en storm her forleden dag, som skulle komme, vi vet ikke, men tingen stoppet.” Ser dere? Jeg dro videre til den andre siden av Colorado og stanset for å få tak i noe bensin. Billy Paul, min sønn der bak, vi var sammen; og jeg sa, ”La oss se om den stoppet her nede.” Jeg kjøre inn; og jeg sa, ”God morgen,” og vi begynte å snakke med mannen. Han sa, ”God morgen.” Og han... Jeg sa, ”Det er sannelig en fin dag.” Han sa, ”Ja, denne gamle sola kom ut varm igjen, den har sannelig brent oss opp denne sommeren. Jeg sa, ”Ja, jeg skjønner.” Og jeg sa, ”Det nærmer seg tiden for stormene deres.” Han sa, ”Vet du hva? Alle avisene, radioen, og alle ting ga ut stormvarsel her om dagen. Skyene kom, og stormen begynte. Og plutselig dro den bort. Vi vet ikke hva som skjedde med den.”

⁰³⁹ Han er fremdeles Gud, likeså mye Gud som Han alltid har vært. Men hvordan kan et menneske si disse ting uten at Gud forteller ham først å si det? Dere ser, det er ikke under inntrykk, men du vet hva du sier, da kan du gjøre det. Men vent, ikke prøv og si, "Åh, slik er det." Mange mennesker, og Gud's gaver... Vent til du vet at det er Gud. Skjønner dere? Vent til Røsten kommer, og du hører Den, og kjenner Den, og ser Det, da kan du si, "Det er SÅ SIER HERREN." Hvis det ikke er SÅ SIER HERREN, da er det ditt inntrykk; det er hva noen andre tenker. Folk stiller spørsmål til folk, "Si dette for meg. Gjør det for meg." Hvordan kan dere gjøre det hvis du er oppriktig med Gud, før Gud forteller deg? Hvordan kan jeg fortelle dere, "Så sier Jack Moore," og så har ikke Jack Moore sagt noen ting til meg? Ser dere? Det blir nødt til å komme fra Gud først, ikke ved et inntrykk. Det er nødt til å være Gud, og da vil det skje, for da er det, SÅ SIER HERREN.

⁰⁴⁰ Ikke alle vil ha dette. Nei, sir. Det vil ikke være på den måten. Det vil aldri bli på den måten. Gud tar Seg av den enkelte. Han gjorde det i Noahs dager. Han gjorde det i Josvas dager. Han gjorde det i Moses dager. Han laget aldri et system. Det har vært et enkeltmenneske, for to menn er ikke like, aldri. Alle måtte ikke være Moses. De forsto det ikke; de bare fulgte. Og den Hellige Ånd, om en mann er salvet av Gud, så vil Han gi deg ordre om å følge den Hellige Ånd og Bibelen, for Han er Den som gjør disse ting, Jesus Kristus i form av den Hellige Ånd som virker i folket.

⁰⁴¹ Som jeg sto der, begynte jeg å gå tilbake. Jeg sto der. Jeg gråt. Jeg kunne ikke hjelpe for det, å se hva som hadde skjedd rett der på et øyeblikk. Og brødrene der oppe... Hvor mange var... Er det noen her? Jeg vet at Broder Sothmann og dem er her, de var der oppe; nei, Fred var med meg det andre stedet. Er det noen her nå som var der oppe? Er Broder Banks Wood og dem her? Er der noen andre her foruten Billy Paul som var der opp? Disse guttene hadde nettopp dratt, ja, og Broder Wood, og Broder Taylor, eller, jeg har glemt de andre brødres navn, fire eller fem av dem sto der. Disse brødrene her, Broder Martin hadde akkurat dratt ut dagen før på grunn av stormen som kom. Dere alle husker stormen, værmeldingen, de sa den ville komme. Hva sa du? Dere møtte den. Dere møtte den.

⁰⁴² Legge merke til nå, som jeg sto der, jeg tenkte, "Vel, jeg antar jeg vil gå ned av fjellet." Jeg ga Gud et løfte for noen få år siden, som jeg dro ut med Full Gospel Business Men, at jeg ikke ville skyte vilt for noen, med mindre det var i et nødstilfelle. Jeg ville ikke gjøre det. Og, ja, det er Broder Jack Palmer, er han her? Broder Jack er fra Georgia. Han kommer vanligvis opp her. Han sto der. Og kvelden før, så sa han, "Broder Branham, få tak i en hjort til meg."

⁰⁴³ Og, du verden, jeg ristet, for jeg vet at jeg lovet det for fire, fem år siden at jeg ikke ville gjøre det, for det året drepte jeg 19 elk alene, bare for disse forretningsmennene som satt omkring der og snakket om deres forretninger. Jeg måtte dra ut og drepe deres vilt. Og dette så ikke ut til å sette meg i morderklassen, men jeg ville ikke gjøre det. Jeg tok dem ut dit hvor det var, men jeg ville ikke skyte for dem. Så jeg lovet Gud at jeg ikke ville gjøre det mer. Så jeg forlot stedet, idet jeg dro tilbake fra fjellet, og en Røst talte til meg og sa til meg, "*Hvorfor ikke gå med Meg?*" Og jeg sa, "*Herre Gud, er det Deg, jeg vet at bare Gud's hånd kunne skille disse skyene og gjøre det som Du har gjort her.*" Og den varme solen skinte ned, tørket skjorta mi, og det dampet av den. Jeg sa... En stor katedral, jomfruelig skog, vet dere... Og jeg sa, "Jeg tror jeg vil gå opp denne vei da, Herre, hvis Du ikke har noen bestemt retning. Jeg ønsker å dra opp dit og stå i bare noen få minutter som en liten minnestund for min hustru, for vår første bryllupsreise, da vi hadde anledning å dra. Og jeg tok henne på en jaktur, og her er jeg dette året igjen, og jakter med disse brødrene, og henne der nede i Tucson, som prøver å holde ting gående."

⁰⁴⁴ Og jeg begynte å gå ned gjennom der, og jeg tenkte. Dette kommer til å lyde veldig rart. Jeg skal raske på, for jeg vet at deres møte begynner om ti minutter. Jeg vandret ned gjennom der, og jeg tenkte, "Å, jeg undres på hvorfor hun aldri har sagt ett ord til meg om å dra til steder?" Og denne morgen vil jeg fortelle dere om noen få minutter hva som skjedde. Enhver mann burde tenke slik: "Der er ikke en kvinne i verden som min hustru. Hun er bare en vidunderlig person, en liten gudfryktig kvinne, som holder seg hjemme. Hun har alltid hatt mine klær rede. Og jeg har vært ute på reiser og alle ting, og kommer hjem, erte henne litt, og sier, "Jeg er mannen din. Er du min hustru?" Slik som det, og så kysser jeg barna, kneler ned og har en bønn; som holder meg fra å nesten miste forstanden, fra folkemasser og ting, og deretter tar jeg av sted for å fiske og jakte, borte fra henne. Og hun må bære alt sammen alene.

⁰⁴⁵ Så tenkte jeg, "Vel, kanskje når jeg er hjemme, den eneste ting jeg alltid... Den eneste ting jeg kjenner til er Gud og Hans Ord. Jeg tenker konstant på Det." Og som jeg gikk der, så ble det lagt fram en tanke til meg, som sa, "Vel, kanskje hun bare lar deg dra fordi det holder folket borte, og så videre slik som det. Og så kan hun ha det litt mer fredelig når du er borte." Og jeg begynte å gå sammen med den tanken. Jeg gikk, "Um," slik som det, og da jeg gjorde, så fikk jeg se skjeggstubbene i ansiktet mitt, omtrent ei uke gammel, og de var mer enn halvgrå. Jeg tenkte, "Bill, du er bare... Du vet hvor du er på vei til. Du er på vei rett ut nå; du blir gammel. Ser dere? Du har allerede krysset dette